Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 13. maja 2026*

„Predhodno odločanje – Varstvo potrošnikov – Direktiva 2011/83/EU – Člen 5(1)(a) in (c) – Obveznosti glede informacij pri pogodbah, ki niso pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov – Obveznost trgovca, da potrošnika obvesti o glavnih značilnostih storitve – Carine – Obveznost trgovca, da potrošnika obvesti o končni ceni storitve – Dodatni stroški – Vsebina informacij, ki jih je treba zagotoviti potrošniku – Konvencija o pogodbi o mednarodnem cestnem prevozu blaga (CMR) – Člena 6 in 11“

V zadevi C-488/24,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (vrhovno sodišče Litve) z odločbo z dne 11. julija 2024, ki je na Sodišče prispela istega dne, v postopku

D. V.

proti

MB „Kigas“,

ob udeležbi

Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi I. Jarukaitis, predsednik senata, M. Condinanzi, N. Jääskinen, sodnika, R. Frendo (poročevalka), sodnica, in A. Kornezov, sodnik,

generalna pravobranilka: T. Ćapeta,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za litovsko vlado K. Dieninis in S. Grigonis, agenta,

* Jezik postopka: litovščina.

– za češko vlado S. Šindelková, M. Smolek in J. Vláčil, agenti,

– za Evropsko komisijo I. Rubene in A. Steiblytė, agentki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 11. decembra 2025

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 5(1)(a) in (c) Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2011, L 304, str. 64), kakor je bila spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 (UL 2019, L 328, str. 7) (v nadaljevanju: Direktiva 2011/83).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med D. V., potrošnikom, in MB „Kigas“, prevozno družbo, glede plačila računa za storitev mednarodnega cestnega prevoza blaga, ki vključuje znesek, ki ustreza carinam, ki jih je plačala družba Kigas.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

3 Konvencija o pogodbi o mednarodnem cestnem prevozu blaga, podpisana v Ženevi 19. maja 1956, kakor je bila spremenjena s protokolom, podpisanim 5. julija 1978 v Ženevi (v nadaljevanju: CMR), je bila sklenjena v okviru Ekonomske komisije Združenih narodov za Evropo. Več kot 50 držav, med katerimi so vse države članice Evropske unije, je pristopilo k CMR.

4 Člen 1 CMR določa:

„1. Ta konvencija se uporablja za vsako pogodbo o odplačnem prevozu blaga po cesti na vozilih, kadar sta s pogodbo določena prevzemni in namembni kraj v dveh različnih državah, od katerih je vsaj ena država pogodbenica. To velja ne glede na stalno prebivališče in državljanstvo strank.

[…]

4. Ta konvencija se ne uporablja:

[…]

(c) za selitveni prevoz.“

5 Člen 4 CMR določa:

„Prevozna pogodba je potrjena z izdajo tovornega lista. Na obstoj ali veljavnost prevozne pogodbe ne vpliva, če tovorni list manjka, če ni pravilen ali če se izgubi, pri čemer zanjo veljajo določbe te konvencije.“

6 Člen 6(1) CMR določa:

„1. Tovorni list mora vsebovati te podatke:

[…]

(i) stroške, povezane s prevozom (stroški prevoza, postranski stroški, carine in drugi stroški, ki nastanejo od sklenitve pogodbe do dobave);

[…]“

7 Člen 11(1) in (2) CMR določa:

„1. Za carinske in druge postopke, ki morajo biti opravljeni pred izročitvijo blaga, pošiljatelj tovornemu listu priloži potrebne listine ali jih da na razpolago prevozniku in mu predloži vse informacije, ki jih ta potrebuje.

2. Prevoznik ni dolžan preveriti, ali so take listine in informacije točne in zadostne. Pošiljatelj prevozniku odgovarja za vso škodo, povzročeno s tem, da so take listine in informacije manjkale, niso zadoščale ali niso bile ustrezne, razen če je prevoznik ravnal nedopustno ali malomarno.“

Pravo Unije

8 V uvodnih izjavah 4, 5 in 7 Direktive 2011/83 je navedeno:

„(4) […] Uskladitev določenih vidikov potrošniških pogodb, sklenjenih na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, je nujna za spodbujanje dejanskega potrošniškega notranjega trga, na katerem bi vladalo pravo ravnovesje med visoko ravnjo varstva potrošnikov in konkurenčnostjo podjetij […].

(5) […] [P]opolna uskladitev nekaterih vidikov informiranja potrošnikov in pravice do odstopa pri pogodbah, sklenjenih na daljavo in pogodbah, sklenjenih zunaj poslovnih prostorov, [bo] prispevala k visoki ravni varstva potrošnikov in boljšemu delovanju notranjega trga za poslovanje med podjetji in potrošniki.

[…]

(7) Popolna uskladitev nekaterih ključnih zakonodajnih vidikov bi morala znatno povečati pravno varnost potrošnikov in trgovcev. Potrošniki in trgovci bi morali imeti možnost zanesti se na enotni zakonodajni okvir, temelječ na jasno opredeljenih pravnih pojmih, ki bodo urejali določene vidike pogodb med podjetji in potrošniki po vsej Uniji. Učinek take uskladitve bi moral biti odprava ovir, ki izhajajo iz razdrobljenosti pravil, in dokončna

vzpostavitev notranjega trga na tem področju. Te ovire se lahko odpravijo samo z vzpostavitvijo enotnih pravil na ravni Unije. Potrošniki bi morali poleg tega uživati visoko raven varstva po vsej Uniji.“

9 Člen 1 te direktive, naslovljen „Predmet urejanja“, določa:

„Namen te direktive je z doseganjem visoke ravni varstva potrošnikov prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga, in sicer s približevanjem nekaterih vidikov zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi s pogodbami, sklenjenimi med potrošniki in trgovci.“

10 Člen 2 navedene direktive vsebuje te opredelitve:

„1. ‚potrošnik‘ pomeni vsako fizično osebo, ki v pogodbah, zajetih s to direktivo, deluje za namene, ki so zunaj njene trgovske, poslovne, obrtne ali poklicne dejavnosti;

2. ‚trgovec‘ pomeni vsako fizično osebo ali vsako pravno osebo, ne glede na to, ali je v javni ali zasebni lasti, ki deluje za namene v zvezi s trgovsko, poslovno, obrtno dejavnostjo ali poklicno dejavnostjo v povezavi s pogodbami, zajetimi s to direktivo, tudi če deluje prek osebe, ki nastopa v njegovem imenu ali po njegovem naročilu;

[…]

6. ‚pogodba o opravljanju storitev‘ pomeni vsako pogodbo, razen prodajne pogodbe, na podlagi katere trgovec opravi storitev za potrošnika, vključno z digitalno storitvijo, ali se k temu zaveže;

[…]

7. ‚pogodba, sklenjena na daljavo‘, pomeni vsako pogodbo, sklenjeno med trgovcem ali potrošnikom v okviru organizirane prodaje na daljavo ali sistema izvajanja storitev brez hkratne fizične navzočnosti trgovca in potrošnika ter z izključno uporabo enega ali več sredstev za komuniciranje na daljavo do trenutka sklenitve pogodbe in vključno z njim;

[…]“

11 Člen 3 iste direktive, naslovljen „Področje uporabe“, v odstavku 1 določa:

„1. Ta direktiva se uporablja za kakršno koli pogodbo, sklenjeno med trgovcem in potrošnikom, pod pogoji in v obsegu, določenimi v njenih določbah. […]“

12 Člen 5 Direktive 2011/83, naslovljen „Obveznosti glede informacij pri pogodbah, ki niso pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov“, določa:

„1. Preden se potrošnik zaveže s pogodbo, ki ni pogodba, sklenjena na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, ali kakršno koli drugo podobno ponudbo, trgovec potrošniku na jasen in razumljiv način zagotovi naslednje informacije, če te informacije že niso jasne iz okoliščin:

(a) glavne značilnosti blaga ali storitev v obsegu, ki ustreza nosilcu podatkov in blagu ali storitvam;

[…]

(c) končno ceno blaga ali storitev, vključno z davki, ali kadar je cena zaradi narave blaga ali storitev taka, da jo je nemogoče razumno izračunati vnaprej, način, na katerega se cena izračuna, če je potrebno pa tudi dodatne prevozne, dostavne ali poštne stroške, ali kadar teh stroškov ni mogoče razumno izračunati vnaprej, dejstvo, da bo take dodatne stroške morda treba plačati;

[…]“

Litovsko pravo

13 Člen 6.228[6] Lietuvos Respublikos civilinio kodekso patvirtinimo, įsigaliojimo ir įgyvendinimo įstatymas Nr. VIII-1864 (zakon št. VIII-1864 o odobritvi, začetku veljavnosti in izvajanju litovskega civilnega zakonika) z dne 18. julija 2000 (Žin., 2000, št. 74-22262) v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, naslovljen „Splošne zahteve glede pravice potrošnika do obveščenosti“, v odstavku 1 določa:

„Pred sklenitvijo potrošniške pogodbe, razen pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, mora trgovec potrošniku na jasen in razumljiv način zagotoviti potrebne, točne, popolne in nezavajajoče informacije. Informacije morajo biti potrošniku zagotovljene v uradnem jeziku. Trgovec mora pri označevanju blaga ali kako drugače potrošniku zagotoviti naslednje informacije, razen če so jasne iz okoliščin:

(1) glavne značilnosti blaga ali storitev (v obsegu, ki ustreza nosilcu podatkov in blagu ali storitvam);

[…]

(3) končno ceno blaga ali storitev, vključno z davki, ali kadar cene zaradi narave blaga ali storitev ni mogoče razumno izračunati vnaprej, način, na katerega se cena izračuna, in po potrebi tudi vse dodatne prevozne, dostavne ali poštne stroške, ali kadar teh stroškov ni mogoče razumno izračunati vnaprej, dejstvo, da bo take dodatne stroške morda treba plačati;

[…]“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

14 D. V., potrošnik, je po telefonu s Kigas, prevozno družbo, sklenil pogodbo o prevozu blaga, ki je bilo v njegovi lasti, in sicer dveh motornih koles, štirikolesnika ter dveh pralnih in dveh sušilnih strojev, iz Norveške v Litvo za znesek 450 EUR. Stranki v postopku v glavni stvari torej nista sklenili pisne prevozne pogodbe in nista sestavili tovornega lista.

15 D. V. je 16. junija 2020 svoje blago izročil družbi Kigas na Norveškem in v odgovor na vprašanje te družbe v zvezi s tem navedel, da je blago, ki se prevaža, namenjeno njegovi osebni uporabi, zato ni treba predložiti carinske deklaracije.

16 Švedski carinski organi so 17. junija 2020 pri kontroli na meji med Norveško in Švedsko menili, da je treba to blago ob vstopu na ozemlje Unije prijaviti carini. Zato je bila sestavljena carinska deklaracija, v kateri je bil znesek carinskih dajatev določen na 40.899 švedskih kron (SEK) (približno 3890,59 EUR), ki jih je plačala družba Kigas.

17 Družba Kigas je 18. junija 2020 D. V. poslala račun, ki je vključeval tako prvotno dogovorjeni znesek 450 EUR za storitev prevoza blaga kot znesek, ki ustreza carinskim dajatvam, ki so jih naložili švedski carinski organi.

18 Družba Kigas je 20. junija 2020 na dogovorjeni kraj v Litvi dostavila vse blago, ki ji ga je zaupal D. V., razen enega motorna kolesa, ki ga je nameravala zadržati dokler račun ne bi bil plačan.

19 D. V. je zoper družbo Kigas pri Kauno apylinkės teismas (okrožno sodišče v Kaunasu, Litva) vložil tožbo, s katero je temu sodišču v bistvu po eni strani predlagal, naj ugotovi, da mu ni bilo treba plačati zneska, ki je bil na tem računu naveden iz naslova povračila carinskih dajatev. Po drugi strani je D. V. navedenemu sodišču predlagal, naj družbi Kigas naloži, naj mu nemudoma vrne motorno kolo, ki ga je zadržala.

20 Družba Kigas je vložila nasprotno tožbo, s katero je predlagala, naj se D. V. naloži, naj ji plača 450 EUR za prevoz blaga in 3876,76 EUR iz naslova stroškov.

21 Kauno apylinkės teismas (okrožno sodišče v Kaunasu) je z odločbo z dne 17. maja 2023 tej nasprotni tožbi ugodilo, pri čemer je družbi Kigas naložilo, naj D. V. vrne motorno kolo, ki ga ni dostavila.

22 Kauno apygardos teismas (regionalno sodišče v Kaunasu, Litva), ki je odločalo o pritožbi, je s sklepom z dne 16. novembra 2023 to odločbo potrdilo.

23 Ti sodišči sta v bistvu po eni strani razsodili, da se za zadevo v glavni stvari ne uporabljajo le določbe zakona št. VIII-1864 o odobritvi, začetku veljavnosti in izvajanju litovskega civilnega zakonika v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, ki urejajo prevozne pogodbe, ampak tudi določbe CMR, in da bi morale v primeru kolizije prevladati zadnjenavedene določbe.

24 Po drugi strani sta navedeni sodišči ugotovili, da D. V. kot pošiljatelj blaga ni izpolnil svoje obveznosti, da prevozniku predloži popolne dokumente in informacije, potrebne za izpolnitev carinskih formalnosti, kar upravičuje to, da se mu naloži, da družbi Kigas povrne znesek v zvezi s carinami, ki jih je ta plačala. Po njunem mnenju teh carinskih dajatev ni mogoče šteti za del plačila za prevoz tega blaga.

25 V teh okoliščinah je D. V. zoper odločbo Kauno apygardos teismas (regionalno sodišče v Kaunasu) vložil tožbo pri Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (vrhovno sodišče Litve), ki je predložitveno sodišče.

26 D. V. trdi, da v okviru pogodbe, sklenjene z družbo Kigas, obveznost trgovca, da potrošniku zagotovi informacije na podlagi člena 5 Direktive 2011/83, vključuje obveznost, da se potrošniku zagotovijo podrobne informacije o carinskih dajatvah, njihovih stopnjah in dokumentih, potrebnih za izvedbo carinskih postopkov. Obveznost pošiljatelja iz člena 11 CMR, da prevozniku predloži dokumente in informacije, potrebne za izpolnitev carinskih in drugih formalnosti, naj bi veljala le, če je potrošnik predhodno prejel podrobne informacije, ki mu jih je treba zagotoviti v skladu s tem členom 5.

27 Družba Kigas trdi, da v skladu s členom 5 Direktive 2011/83 trgovec, ki potrošniku zagotavlja storitev prevoza blaga, temu ni dolžan zagotoviti informacij o carinskih postopkih, carinskih dajatvah in dokumentih, potrebnih za izpolnitev carinskih formalnosti. Po mnenju te družbe mora potrošnik kot pošiljatelj v skladu s členom 11 CMR te informacije predložiti trgovcu.

28 Predložitveno sodišče opozarja, prvič, da se spor o glavni stvari nanaša na mednarodni cestni prevoz blaga za osebno uporabo pošiljatelja. Zato se sporna pogodbena razmerja nanašajo na potrošnika in trgovca ter spadajo na področje uporabe Direktive 2011/83.

29 Po drugi strani to sodišče navaja, da storitev prevoza iz postopka v glavni stvari spada na področje uporabe CMR, pri čemer pojasnjuje, da ta storitev ni selitveni prevoz v smislu člena 1(4) te konvencije. V zvezi s tem navedeno sodišče opozarja, da mora v skladu s členom 11(1) CMR za carinske in druge postopke, ki morajo biti opravljeni pred izročitvijo blaga, pošiljatelj tovornemu listu priložiti potrebne listine ali jih dati na razpolago prevozniku in mu predložiti vse informacije, ki jih ta potrebuje. Člen 11(2) CMR določa, da prevoznik ni dolžan preveriti, ali so take listine in informacije točne in zadostne, in da pošiljatelj prevozniku odgovarja za vso škodo, povzročeno s tem, da so take listine in informacije manjkale, niso zadoščale ali niso bile ustrezne, razen če je prevoznik ravnal nedopustno ali malomarno.

30 V teh okoliščinah se predložitveno sodišče, na prvem mestu, sprašuje, ali je treba člen 5(1)(a) Direktive 2011/83, ki določa obveznost trgovca, da potrošniku zagotovi informacije o glavnih značilnostih storitve, razlagati ozko, tako da se nanaša le na informacije o kraju dostave blaga, poti in ceni, ali širše, tako da trgovcu, ki potrošniku zagotavlja storitev mednarodnega prevoza blaga, nalaga obveznost, da potrošnika obvesti tudi o carinskih postopkih, ki se uporabljajo za prevoz. V tem drugem primeru želi to sodišče izvedeti, ali zadostuje, da trgovec pošiljatelju potrošniku sporoči, da mora poskrbeti za dokumente, potrebne za izvedbo carinskih postopkov, in plačati carinske dajatve, ali pa mora trgovec predložiti podrobne informacije o točno določenih dokumentih, ki jih je treba predložiti carinskim službam, ter o stopnjah in zneskih carinskih dajatev. Navedeno sodišče se nagiba k mnenju, da bi lahko bila naložitev takega bremena trgovcu nesorazmerna.

31 Pošiljatelj naj bi namreč načeloma najbolje poznal lastnosti in značilnosti blaga, ki je zaupano prevozniku, ter namen prevoza. Predložitveno sodišče meni, da čeprav obveznost trgovca, da potrošnika obvesti o glavnih značilnostih storitve, vključuje dejstvo, da se za blago, ki se prevaža, lahko uporabljajo carinski postopki, bi morala biti ta informacija zgolj splošna. Od trgovca ni mogoče zahtevati, naj potrošnika obvesti o točno določenih dokumentih, ki jih je treba predložiti carini, niti da izračuna in potrošniku sporoči natančen znesek carinskih dajatev, ki se uporabijo.

32 Na drugem mestu, predložitveno sodišče se sprašuje, ali obveznost iz člena 5(1)(c) Direktive 2011/83, da se potrošniku zagotovijo informacije o ceni blaga ali storitev, vključno z davki, ali kadar cene zaradi narave blaga ali storitev ni mogoče razumno izračunati vnaprej, o načinu, na katerega se cena izračuna, in če je potrebno, o vseh dodatnih prevoznih, dostavnih ali poštnih stroških, ali kadar teh stroškov ni mogoče razumno izračunati vnaprej, o dejstvu, da bo take dodatne stroške morda treba plačati, za trgovca, ki za potrošnika opravi storitev mednarodnega prevoza blaga, pomeni obveznost, da potrošniku zagotovi informacije o carinskih dajatvah, stopnjah in zneskih, ki se uporabljajo za ta prevoz.

33 To sodišče tudi meni, da je to določbo mogoče razlagati bodisi ozko bodisi široko, pri čemer je treba ugotoviti, da trgovec tako potrošniku ni dolžan zagotoviti informacij o stopnjah in zneskih carinskih dajatev oziroma da mu mora zagotoviti te informacije.

34 V teh okoliščinah je Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (vrhovno sodišče Litve) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba člen 5(1)(a) Direktive [2011/83], ki zahteva, da trgovec potrošniku zagotovi informacije o značilnostih storitev, razlagati tako, da je trgovec, ki za potrošnika opravi storitev mednarodnega prevoza, dolžan potrošniku zagotoviti informacije o carinskih postopkih, ki se uporabljajo za ta prevoz? Če je člen 5(1)(a) Direktive [2011/83] treba razlagati tako, da trgovcu nalaga obveznost, da potrošniku zagotovi informacije o carinskih postopkih, ki se uporabljajo za mednarodni prevoz, ali zadošča, da trgovec navede, da mora pošiljatelj (potrošnik) poskrbeti za listine, potrebne za carinske postopke, in plačati carinske dajatve, ali pa mora trgovec zagotoviti podrobne informacije (seznam) o posebnih listinah, ki jih je treba predložiti carinskim organom, in stopnjah (zneskih) carinskih dajatev, ki se uporabljajo?

2. Ali obveznost trgovca iz člena 5(1)(c) Direktive [2011/83], da potrošniku zagotovi informacije o ceni blaga ali storitev, vključno z davki, ali kadar je narava blaga ali storitev taka, da cene ni mogoče razumno izračunati vnaprej, o načinu, na katerega se cena izračuna, in če je potrebno, tudi o vseh dodatnih prevoznih, dostavnih ali poštnih stroških, ali kadar teh stroškov ni mogoče razumno izračunati vnaprej, o dejstvu, da bo take dodatne stroške morda treba plačati, za trgovca, ki opravi storitev mednarodnega prevoza, pomeni obveznost, da potrošniku zagotovi informacije o carinskih dajatvah (stopnjah in zneskih dajatev), ki se uporabljajo za ta posebni prevoz?“

Postopek pred Sodiščem

35 Opozoriti je treba, da mora Sodišče v okviru delitve pristojnosti med Sodiščem in nacionalnimi sodišči upoštevati dejanski in pravni okvir, v katerega se umeščajo vprašanja za predhodno odločanje, kot je opredeljen v predložitveni odločbi. Zato, ker je predložitveno sodišče opredelilo dejanski in pravni okvir, v katerega je treba umestiti vprašanji, ki ju je zastavilo, Sodišče ni pristojno, da preizkusi njegovo pravilnost (sodba z dne 19. marca 2026, Almirall, C-589/24, EU:C:2026:217, točka 25 in navedena sodna praksa).

36 V zvezi s tem je v odgovor na zahtevo za informacije, ki jo je poslalo Sodišče in katere namen je pojasnitev, ali je treba prevozno pogodbo iz postopka v glavni stvari, ki je bila sklenjena po telefonu, šteti za pogodbo, ki ni pogodba, sklenjena na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, tako da bi bilo treba informacije, ki jih mora trgovec zagotoviti potrošnikom, obravnavati v skladu s členom 5 Direktive 2011/83, ali pa je, nasprotno, treba šteti, da je ta pogodba pogodba, sklenjena na daljavo, v smislu člena 2, točka 7, te direktive, predložitveno sodišče potrdilo, da je kot kasacijsko sodišče vezano na ugotovitve prvostopenjskega in pritožbenega sodišča, tako da samo ne presoja dejanskega stanja in odloča izključno o pravnih vprašanjih. Navedlo je, da na podlagi tako ugotovljenih dejstev pogodbe iz postopka v glavni stvari ni mogoče šteti za pogodbo, sklenjeno na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, v smislu člena 2, točka 7, navedene direktive in da so torej informacije, ki jih mora trgovec zagotoviti potrošniku, urejene s členom 5 te direktive.

37 Glede na te elemente je treba za odgovor na vprašanji, ki ju je postavilo predložitveno sodišče, podati razlago člena 5 Direktive 2011/83.

Vprašanji za predhodno odločanje

38 Predložitveno sodišče z vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 5(1)(a) in (c) Direktive 2011/83 razlagati tako, da v okviru sklenitve pogodbe o mednarodnem cestnem prevozu blaga iz tretje države v državo članico Unije obveznost zagotovitve informacij, ki jo ima trgovec na podlagi te določbe, pomeni, da mora pošiljatelja potrošnika obvestiti, da se za uvoz blaga na ozemlje Unije lahko zahteva izpolnitev carinskih formalnosti in da je lahko potrebno plačilo carinskih dajatev. Če je odgovor pritrdilen, predložitveno sodišče sprašuje, ali mora trgovec predložiti podrobne informacije o dokumentih, ki jih je treba predložiti carini, ter o stopnjah in zneskih carinskih dajatev, ki se uporabljajo.

39 Najprej, treba je ugotoviti, na eni strani, da spor med D. V. in družbo Kigas po mnenju predložitvenega sodišča spada na področje uporabe CMR.

40 V skladu s členom 1 CMR se namreč ta konvencija uporablja za vse odplačne pogodbe v cestnem prevozu blaga z vozili, če sta kraj prevzema blaga in kraj dostave, kot sta določena v pogodbi, v dveh različnih državah, od katerih je najmanj ena država pogodbenica konvencije.

41 V obravnavanem primeru je iz predložitvene odločbe razvidno, da se spor o glavni stvari nanaša na odplačno pogodbo o cestnem prevozu blaga iz Norveške v Litvo, pri čemer sta obe državi pogodbenici CMR, in da ta storitev ne pomeni selitvenega prevoza v smislu člena 1(4) CMR.

42 Na drugi strani, kot določa člen 3(1) Direktive 2011/83, na področje uporabe te direktive spada vsaka pogodba, sklenjena med trgovcem in potrošnikom. Iz ugotovitev predložitvenega sodišča, na katere je bilo opozorjeno v točki 28 te sodbe, pa je razvidno, da je imel D. V., ki je sklenil pogodbo o prevozu iz postopka v glavni stvari z družbo Kigas, poklicnim prevoznikom, status potrošnika v smislu člena 2, točka 1, navedene direktive, ker je deloval za namene, ki so zunaj njegove trgovske, poslovne, obrtne ali poklicne dejavnosti. Zato ta pogodba spada na področje uporabe Direktive 2011/83.

43 Na prvem mestu, kot izhaja iz člena 1 te direktive v povezavi z uvodnimi izjavami 4, 5 in 7 te direktive, je namen te direktive doseganje visoke ravni varstva potrošnikov, tako da se jim zagotovijo informacije in varnost v transakcijah s trgovci. Poleg tega je varstvo potrošnikov v politikah Unije določeno v členu 169 PDEU in v členu 38 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (sodba z dne 23. januarja 2019, Walbusch Walter Busch, C-430/17, EU:C:2019:47, točka 34).

44 Zato je namen Direktive 2011/83 potrošnikom zagotoviti široko varstvo s tem, da se jim priznajo nekatere pravice. V zvezi s tem so informacije, predložene pred sklenitvijo pogodbe, ki se nanašajo na pogodbene pogoje in posledice navedene sklenitve, za potrošnika temeljnega pomena. Na podlagi teh informacij se namreč slednji odloči, ali se želi pogodbeno vezati s trgovcem (glej v tem smislu sodbo z dne 23. januarja 2019, Walbusch Walter Busch, C-430/17, EU:C:2019:47, točki 35 in 36).

45 Za to člen 5(1) Direktive 2011/83 določa, da mora trgovec, preden se potrošnik zaveže s pogodbo, ki ni pogodba, sklenjena na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, ali kakršno koli drugo podobno ponudbo, potrošniku na jasen in razumljiv način zagotoviti različne informacije, če te informacije že niso jasne iz okoliščin. Namen te določbe je zagotoviti, da se potrošniku pred sklenitvijo pogodbe posredujejo informacije o pogodbenih pogojih in posledicah te sklenitve, ki temu

potrošniku omogočijo, da se odloči, ali se želi pogodbeno vezati s trgovcem, in informacije, ki so potrebne za ustrezno izpolnitev te pogodbe, zlasti za uveljavljanje njegovih pravic (glej v tem smislu sodbo z dne 5. maja 2022, Victorinox, C-179/21, EU:C:2022:353, točka 26).

46 Natančneje, kar zadeva obveznost zagotavljanja predpogodbenih informacij iz člena 5(1)(a) Direktive 2011/83, ta člen določa, da mora trgovec potrošnika obvestiti o glavnih značilnostih blaga ali storitve, v obsegu, ki ustreza nosilcu podatkov in blagu ali storitvam.

47 Iz tega sledi, da je treba obseg informacij, ki jih mora trgovec predhodno sporočiti v okviru pogodbe o mednarodnem prevozu blaga, presojati zlasti glede na naravo storitve.

48 Okoliščina, da se za uvoz blaga, ki se prevaža, lahko zahteva izpolnitev carinskih formalnosti, pa lahko pomembno vpliva na izvajanje opravljane prevozne storitve, ker odloži ali celo prepreči dostavo blaga ali povzroči dodatne stroške. Zato je, kot je generalna pravobranilka v bistvu navedla v točki 62 sklepnih predlogov, ob upoštevanju čezmejne narave pogodb o mednarodnem prevozu blaga in dejstva, da je lahko uvoz tega blaga iz tretje države glede na okoliščine primera predmet carinskih dajatev, razumno sklepati, da so carinske formalnosti ena od glavnih značilnosti te vrste pogodbe v smislu člena 5(1) Direktive 2011/83, o kateri mora trgovec potrošnika obvestiti pred sklenitvijo pogodbe.

49 Zato mora poklicni prevoznik v okviru prevozne pogodbe, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, potrošnika obvestiti, da se lahko za uvoz blaga, ki se prevaža, zahteva izpolnitev carinskih formalnosti.

50 Če pa je ta trgovec zadolžen izključno za prevoz blaga, ne da bi sicer opravil storitev carinskega posredništva, ni dolžan posredovati podrobnih informacij o dokumentih, ki jih je treba predložiti carini. V zvezi s tem predložitveno sodišče navaja, da iz člena 11(1) in (2) CMR izhaja, da mora pošiljatelj prevozniku dati na voljo dokumente, potrebne za izpolnitev carinskih formalnosti, in da prevozniku ni treba preučiti, ali so ti dokumenti točni ali zadostni.

51 Na drugem mestu, kar zadeva člen 5(1)(c) Direktive 2011/83, je treba opozoriti, da mora v skladu s to določbo trgovec potrošniku zagotoviti informacije o končni ceni blaga ali storitev, vključno z davki, ali kadar je cena zaradi narave blaga ali storitev taka, da jo je nemogoče razumno izračunati vnaprej, o načinu, na katerega se cena izračuna, in če je potrebno, tudi o dodatnih prevoznih, dostavnih ali poštnih stroških, ali kadar teh stroškov ni mogoče razumno izračunati vnaprej, o dejstvu, da bo take dodatne stroške morda treba plačati.

52 Iz besedila tega člena izhaja, najprej, da je treba razlikovati med navedbo končne cene in navedbo načina izračuna te cene, dalje, da je narava storitve tista, ki določa položaj, v katerem trgovec navedene cene razumno ne more izračunati vnaprej, in nazadnje, da mora trgovec, ker te cene ne more navesti, navesti načine, na podlagi katerih se ta cena izračuna, ali, povedano drugače, način izračuna končne cene (glej po analogiji sodbo z dne 23. januarja 2025, NEW Niederrhein Energie und Wasser, C-518/23, EU:C:2025:35, točka 30). Poleg tega je treba ne glede na navedbo končne cene ali načina izračuna te cene upoštevati dodatne stroške, ki se lahko prištejejo h končni ceni storitve in za katere je treba, če jih ni mogoče izračunati vnaprej, potrošniku sporočiti, da jih bo morda treba plačati.

53 Poleg tega iz člena 6(1)(i) CMR izhaja, da so carinske dajatve med „stroški prevoza“, ki jih je treba navesti na tovornem listu mednarodnega cestnega prevoza blaga.

54 Ker je treba carinske dajatve plačati ne zaradi opravljanja storitve prevoza kot take, ampak zaradi vnosa blaga, ki se prevaža, na carinsko območje Unije, je treba carinske dajatve šteti za dodatne stroške v smislu člena 5(1)(c) Direktive 2011/83, ki se prištejejo h končni ceni prevozne storitve.

55 Ker so namreč carinske dajatve izračunane glede na blago, ki se prevaža, trgovec morda ne more vnaprej in natančno razpolagati z vsemi sestavnimi deli končne cene, tako da potrošniku morda ne bo mogel sporočiti načina izračuna te cene tako, da bi lahko ta izračun zadevna oseba opravila sama (glej po analogiji sodbo z dne 23. januarja 2025, NEW Niederrhein Energie und Wasser, C-518/23, EU:C:2025:35, točka 38).

56 V tem kontekstu trgovec v okviru pogodb o mednarodnem prevozu blaga ne more vedno izračunati končne cene storitve, „vključno z vsemi davki“, pred sklenitvijo prevozne pogodbe, zlasti ker je lahko natančen znesek carinskih dajatev odvisen od nekaterih elementov, ki morda niso znani vnaprej, kot so na primer vrednost blaga, njegova tarifna uvrstitev in njegovo poreklo.

57 Tako je trgovec v okviru obveznosti zagotavljanja informacij iz člena 5(1)(c) Direktive 2011/83 potrošnika dolžan obvestiti le o tem, da se lahko zahtevajo carinske dajatve, ki pomenijo dodatne stroške, ki jih mora potrošnik plačati in ki jih ni mogoče razumno izračunati vnaprej in vključiti v ceno prevozne storitve.

58 Glede na zgornje preudarke je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, da je treba člen 5(1)(a) in (c) Direktive 2011/83 razlagati tako, da v okviru pogodbe o mednarodnem cestnem prevozu blaga iz tretje države v državo članico Unije obveznost zagotavljanja informacij, ki jo ima trgovec na podlagi te določbe, pomeni, da mora pošiljatelja potrošnika obvestiti, da se za uvoz blaga na ozemlje Unije lahko zahteva izpolnitev carinskih formalnosti in da bo ta potrošnik morda moral plačati carinske dajatve. Vendar trgovcu ni treba niti posredovati podrobnih informacij o dokumentih, ki jih je treba predložiti carini, niti navesti stopenj in zneskov carinskih dajatev, ki se uporabljajo.

Stroški

59 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

Člen 5(1)(a) in (c) Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta, kakor je bila spremenjena z Direktivo (EU) 2019/2161 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019,

je treba razlagati tako, da

v okviru pogodbe o mednarodnem cestnem prevozu blaga iz tretje države v državo članico Unije obveznost zagotavljanja informacij, ki jo ima trgovec na podlagi te določbe, pomeni, da mora pošiljatelja potrošnika obvestiti, da se za uvoz blaga na ozemlje Unije lahko zahteva izpolnitev carinskih formalnosti in da bo ta potrošnik morda moral plačati carinske

dajatve. Vendar trgovcu ni treba niti posredovati podrobnih informacij o dokumentih, ki jih je treba predložiti carini, niti navesti stopenj in zneskov carinskih dajatev, ki se uporabljajo.

Podpisi